

Той се отправи към главната кула на манастира. Тъкмо въ този мигъ изъ кочията, която го бѣ довела отъ пристана, слизаше кардиналъ Пелагиусъ д'Албано, придруженъ отъ игумена Нектарий. Той прибра съ една ржка тъмносинята мантия, подплатена съ бѣлъ атлазъ, която бѣ сложилъ надъ бледоморавото си расо, съ другата отмахна назадъ тъмносиния капишонъ и главата му остана само съ плътно прилепналата за темето морава шапчица. Запъти се съ пѣргави стѣпки къмъ императора, който вървѣше насреща му съ протегнати рѣце.

— Най-сетне! — каза Анри и цѣлуна дѣсницата му. — Цѣла година ще стане какъ ви очаквамъ.

Кардиналътъ го благослови. По мургавото му лице се югна благоволение. Малкитѣ му черни очи блеснаха като вжглени.

— Случиха се беди, — каза той и тръгна редомъ съ императора по посока на манастира. — Презъ августъ миналата година Негово Светейшество изпрати собствения си нотариусъ — магистъръ Максимусъ, да види какъ стои работата съ тия прочути избори. Ала венецианцитѣ, нали си ги знаете, по старъ навикъ, направиха всичко възможно, за да попрѣчатъ на пѣтуването му. Тогава решихме азъ лично да дойда, като пълномощникъ на Негово Светейшество. Бѣше наистина крайно време да се сложи редъ въ тия работи...

Анри погледна бѣгло силно извития носъ на кардинала, ярко очертаната му челюсть и веднага разбра, че е дошелъ мѣжъ, който нѣма да пожали срѣдство, за да разреши най-сетне всички заплетени въпроси.

Стъ всички страни пристигаха като ято лебеди бѣлитѣ мантии на тамплиеритѣ. Рицаритѣ се кланяха, цѣлуваха ржка на госта, разпитваха за Римъ и папата, за новини отъ западъ.

Императорътъ задържа кардинала на вечеря. Следъ като каза лека нощъ на рицаритѣ и се оттегли съ госта въ покоитѣ си, той отвори широко вратитѣ на прозореца на малката работна стая. Помоли кардинала да заеме мѣсто